

קונטרס

"מדבש לפי"

"פנינים ופרפראות יקרים ורעיונות נפלאים לחג חמץ"

מאת הרב דן מחבר שליט"א

לעילוי נשמת הורי היקרים

ניסן בן אסתר ז"ל

שרה בת מזל ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה.

זוז פסוז התשפ"ו

פנינים יקרים לזוז הפסוז וההגדה!

הרבה נכתב ונאמר על החג הקדוש חג הפסח. ראיתי להביא כמה דברים ששמעתי או קראתי וחידשתי גם בס"ד ומאשר השיגה ידי יד כהה

אפתח בשלושה טעמים חדשים שמצאתי מדוע נקרא "שבת הגדול"

(א.) בשבת הגדול נצטוו עם ישראל לקחת שה לצורך קרבן פסח ובכך הם משכו ידיהם מעבודה זרה והכריזו שה' הוא הא-לוקים. ומי הראשון בעולם שעשה כך? התשובה: אברהם אבינו שנקרא (יהושע יד-טו) "האדם הגדול בענקים". ולכן שבת זו נקראת "שבת הגדול".

(ב.) רבי חיים פלאגי כתב: יציאת מצרים אירעה בשנת 2448 לבריאת העולם. המילים "שבת הגדול" הם רמז לכך. כי שבת ר"ת ש'נת ב' אלפים - ת' = 400, "הגדול" בגימטריה - 48 סה"כ = 2448.

(ג.) והוא בדרך המליצה ב'שבת הגדול' השבת מוותרת לכבוד חג הפסח, וזאת כי אנו אוכלים בשולחנות צדדיים, בזהירות רבה יותר ובפרט בשנה זו. ומי שמוותר יש יותר מעשה מעשה גדול מיזה? ולכן נקרא שמה שבת הגדול".

וגם ידוע הטעם בהיות ומסיימים את הפטרת שבת הגדול במילים "הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא לפני בא יום השם הגדול והנורא" ועל שם כך נקראת שבת הגדול. וכמו שעשה לנו הקב"ה כן יעשה לנו בזמן הזה

ועל פי זה נראה בס"ד לפרש את כוונת הפסוק הנאמר על אותו שבת הגדול במצרים (שמות יב ג) "דברו אל כל עדת ישראל ויקחו להם איש שה לבית אבות שה לבית". שלכאורה מדוע נאמר פעמיים את המילה שה? אלא ש"ה ראשי תיבות ש'בת ה'גדול. לרמוז להם כמו אותה ההארה שהייתה אז במצרים וראו בעיניהם את הנסים הגדולים. גם אחר כך שכל אחד יעשה את הפסח עם משפחתו יקחו "שה לבית" יקחו את מעלת שבת הגדול אל ביתם ויספרו ויגדילו את שמו יתברך על ניסו ונפלאותיו לדורות שעשה לנו בשבת הגדול ונגאלו אבותינו ממצרים.

מצפים ודרכים כולנו לביאת אליהו הנביא זכור לטוב שיבא ויבשר לנו את בשורת הגאולה במהרה בימינו.

אליהו הנביא וליל הסדר !

אין לך אדם שלא נמצא באגדה תעצור יהודי ברחוב ותאמר לו מה נשתנה הוא ימשיך "הלילה הזה" כי זה ספר הכי פופולרי והכי נתפס בכל הזמנים אליהו הנביא נמצא בשתי מאורעות בברית מילה או בליל הסדר פה יש לו כיסא ופה כוס, כי אליהו הנביא הקפיד ואמר עזבו ברייתך בני ישראל אז אומר לו הקדוש ברוך הוא אני אשלח אותך לאירועים ששם אפילו היהודים הכי רחוקים שומרים להם את ברית המילה והגדה של פסח ליל הסדר לכן חז"ל עשו הכל שלא תשתכח התורה שמו בהגדה אפילו את הבן הרשע ידוע המנהג לפתוח את הדלת לאליהו הנביא זכור לטוב כשאומרים "שפוך חמתך אל הגויים אשר לא ידעוך ועל ממלכות אשר בשמך לא קראו כי אכל את יעקב..." מדוע דווקא מזכירים את הפסוק הזה?

ראיתי טעם יפה לדבר בגלל שכאשר יעקב אבינו לקח את הברכות היה זה בליל הסדר וכשהגיע עשו הוא יצא לפני כן מהבית ואז נכנס עשו לכן אומרים את הפסוק כי אכל את יעקב, ואפשר לומר בס"ד גם כן כי בלילה הזה אנחנו מצפים לביאת המשיח שיבוא אליהו הנביא ויבשר לנו את הגאולה וכידוע שיעקב אבינו לקח את האות ו' מאליהו הנביא כמשכון הוא כמו שנאמר "הנה אנוכי שולח לכם את אליה הנביא" אליה בלי האות ו' ולכן מזכירים את הפסוק הזה שהנה מגיע אליהו הנביא לבשר הגאולה ולכן צריך יעקב אבינו להשיב לאליהו את האות ו' שלקח כמשכון מאליהו הנביא כדי שיבוא לבשר הגאולה וזה הזמן הכי מתאים .

"כל זמירא וזמירא דאיכא ברשותי"

טרם הכנס החג וביטלנו את כל החמץ נותר לבטל החמץ הגדול והעיקרי הנמצא בקירבנו הנמשל ליצר הרע כדברי הרדב"ז הידועים בתשובותיו ונרמז במילה חמ"ץ ראשי תיבות ח'ירם מ'לך צ'ור. ואפשר לומר חירם מלשון חמירא, והיצר הרע הוא גם מלך מלך זקן וכסיל, והוא גם צור הוא חזק כמו אבן וכמו שנאמר "והסירותי את לב האבן מבשרכם" ועתה טרם התקדש החג מבטלים את החמץ הגדול הזה מאיתנו ואנו אומרים "כל חמירא וחמירא דאיכא ברשותי" דחזיתיה ודלא חזיתיה" על חטאים שאני מודע ועל מה שלא מודע אם עשינו בשגגה. וגם "דחזיתיה ודלא חזיתיה" אם נכשלתי בראייה אסורה הוא הרהרתי אחרי הלב דלא חזיתיה"- בראייה ממש. מעתה הכל יהיה בטל ומבוטל כעפרא דארעא. או הכוונה על ידי שיזכור לו יום המיתה- כעפרא דארעא - כי עפר אתה ואל עפר תשוב.

וגם הכוונה בכל חמירא לבטל את מידת הגאווה כי ידוע בבריאה יש דומם צומח חי מדבר - הנקרא דצח"ם. האדם בתחילת ימיו הוא צומח אחר כך חי ואח"כ מדבר. וראשי תיבות המילה חמ"ץ - ח'י

מ'דבר צ'ומח. וכדי שלא יגיע האדם למידת הגאווה אומר " כל חמירא דאיכא ברשותי וכו' לבטיל ולהווי כעפרא דארעא בבחינת הדומם.

ומסופר על אחד מגדולי הצדיקים שפעם אחת בשבת הגדול אחרי שאמר את כל הלכות הפסח מה מותר מה אסור וכו' פעם אחת יצא מגדרו ואמר כולם באים לשאול אותי על מה כשר מה מותר מה אסור על כלי זה וכלי אחר אף פעם לא בא מישהו שאל אותי האם איך מכשירים את הפה איך מכשירים את הפה!?

הלוא הפה זה גם כלי הוא אוכל הוא מקבל את האוכל וצריך לקדש אותו ולהזהר מדיבורים אסורים . על זה נאמר "מצות יאכל במקום קדוש"

ואפשר לומר כי לפני המילים "מצות יאכל במקום קדוש" מוזכרים שמות אהרן ובניו. כי ידועים דברי המהר"ל בליל הסדר ילבש לבן כי האדם בעת הזאת דומה לכהן גדול הנכנס לפני ולפנים ומשרת בקודש.

ולפי זה מובן הכתוב לפני כן "אהרן ובניו", כי כשאוכל מצות ופיו קדוש הוא ממש כמו אהרן הכהן הגדול בליל הסדר. וגם בניו שמראה להם דוגמא מעין מעלה וימשיכו דרכו בקודש כי תולדתיהן כיוצא בהן ומה גם שיישבו בליל הסדר וגם הם יעשו עובדא דאהרן כהנא אוהב שלום ורודף שלום כולם יהיו מאוחדים. ויובן על פי זה כוונת הכתוב בתהלים " הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד" ומייד אח"כ כתוב "כשמן הטוב היורד על הזקן זקן אהרן שיוורד על פי מידותיו" כי לשבת יחדיו זוהי מידת אהרן המשוש בשמן זיע"א. ומסיים הפסוק שפתחנו "בחצר אהל מועד יאכלוה" - כי זוכה ומזכה לו וליוצאי חלציו שנחשב כאילו "בחצר אהל מועד" - בבית המקדש נמצאים וכאילו שם "יאכלוה" כי הכהן הגדול שם משרת ושולחנו כעין בית המקדש ואוכל את קרבן הפסח. וכדברי החתם סופר שמביא בשם השל"ה הקדוש שמדמה את עבודת ליל הסדר ממש כעבודת בית המקדש מעט.

ומדוע? כי כולם לבושים בקיטל לבן כמו בגדי הכהן הגדול שנכנס לפני ולפנים בבית המקדש היו מקריבים קורבן פסח ועם הקורבן היו מביאים יין נסכים וגם לנו יש ארבעה כוסות של יין כנגד אותם נסכים שמקריב הקורבן היה צריך להביא עמו מנחת נסכים וכל המנחות באות מצה אף אנו בליל הסדר אוכלים מצה, את בשר הקודשים היו מטבילים ברוטבים למיניהם כמבואר בגמרא (זבחים עו עא) אף אנו בשולחן עורך מטבילים את המאכלים. הקורבן הפסח היו אומרים דברי שבח והלל בליל הסדר אומרים הלל שירה על הקורבן יוצא אם כן שבליל הסדר כל בית יהודי הוא בית המקדש קטן בית המקדש מעט.

ומובא בדרשות חתם סופר (דף רל"ו. רל"ח) דבר **שהוא ממש פלאי פלאות שלא יכילו הרעיון**, שעל כן יכולים לומר בתחילת ליל הסדר "כל דכפין ייתה ויכול" אבל עף על פי שאין מספיק מקום ולא הכין מאכל ומשתה שיספיק עבור כל דכפין וכל די צריך אם יבואו והרי אין סומכים על הנס

ואיך אומר כל דכפין הם יכולים לבוא אורחים לאין מספר אלא שכיוון שמספרים בבית סיפור נפלאותיו או מקדשים בו שמו הגדול **נעשה כל בית יהודי קדוש ממש בחינת ארץ ישראל בזמן קדושתה הקדומה הוא מבחינת מקום העזרה בבית המקדש שנאמר בו לא אמר אדם צר לי המקום ושם במקום קדושה אינו תופס מקום כלל כמו בעולם הגשמי**. ואכן עם המאמר הנורא של בעל החתם סופר זיע"א נשב יחדיו סביב השולחן הקדוש של ליל הסדר ונוכל בוודאי לקבל מימד גבוה מעל גבוה של רשפי קודש שלהבת יה בקריאת ההגדה.

וכמובן עם פה -סח סיפור יציאת מצרים ובזה נבטל את פרעה המסמל

פה -רע, ובעינייך הזה הנפלא טמון בדברי המשנה הידועה בזבחים הנמצאת איתנו בתפילה בכל בקר "הפסח אינו נאכל אלא בלילה ואינו נאכל וכו' אלא צלי". רמז נפלא ששמעתי מהסבא הרב הצדיק הרב אברהם חיים בביוף זצ"ל שביום ט"ז ניסן פטירתו. בדברי המשנה האלו על זהירות מלשון הרע עד כמה הוא גרמא בניזקין ומה התקנה שלו, בתוספת נופך

"**הפסח**" - מי שהוא פה סח ולא פסיק פומיה מלשון הרע "**אינו נאכל אלא בלילה**" - גורם לאריכות הגלות שנמשלה ללילה "**אינו נאכל אלא עד חצות**" רמז אנשי דמים ומירמה לא יחצו ימיהם לא עלינו "**ואינו נאכל אלא למנוייו**" כל מי ששמע לשון הרע אם סבר וקיבל נתפס בעוון הזה. "ואינו נאכל אלא צלי" המילה צל"י ראשי תיבות : צ'ריך ל'סבול י'סורים.

ועתה גם נרמז במשנה הזאת מה התקנה לבעל הלשון:

"הפסח" - פה - סח לשון הרע מה תקנתו ? : "אינו נאכל אלא בלילה"

ילמד תורה בעיקר בלילה. וכמו שדרשו על הפסוק "מרפא לשון עץ חיים" הוא לימוד התורה "ואינו נאכל אלא עד חצות"

לפחות ילמד תורה עד חצות ומה גם תיקון חצות יועיל לתקנתו "ואינו נאכל אלא למנוייו" תחת אשר החטיא את הרבים ששמעו ממנו לשון הרע, מעתה יזכה התורה למנוייו לרבים "ואינו נאכל אלא צלי" צלי - מלשון תפילה בארמית. התפלל להבא שלא ייכשל ולא יקבל לשון הרע. וגם צל"י - ראשי תיבות : צ'דק ל'פניו י'הלך - ירבה בצדקה.

וכשהרצתי הדברים לפני מו"ר חכם אברהם הררי רפול זצוק"ל זקן חכמי ארם צובא אמר לי על אתר צל"י ראשי תיבות צ'ריך ל'סבול י'סורים. בעוון לשון הרע אם לא עשה תשובה וכמו שכתבנו לעיל.

כיצד היו אוכלים את קרבן הפסח ?! אומרת לנו התורה על אכילת הקרבן (שמות י"ב י"א)

על אכילת קרבן הפסח נאמר (שמות יב יא) ' וְכָכָה תֹאכְלוּ אֹתוֹ מִתְּנִיכֶם חֲגָרִים נַעֲלִיכֶם בְּרַגְלֵיכֶם וּמַקְלָכֶם בְּיָדְכֶם "

מה הטעם לאכל את הקרבן כשהם חגורים. ועם נעליהם. והמקל ביידם, ראיתי רמז יקר בספר "ומתוק האור" ובתוספת נופך. כי כאן אומר להם בהיות ואנחנו לפני הגאולה איך שהכל זה ניסי השם ומעל הטבע ויאמינו חזק בבורא עולם שלא התרגלו לשיגרה חלילה. "מתניכם חגורים" רמז להם על האמונה שנאמר (ישעיהו יא ה) "והיה צדק אזור מותניו והאמונה אזור חלציו" וכך נאמר כידוע על המשיח. "נעליכם ברגליכם" - היה צריך לומר רגליכם בנעליכם, כי את הרגל מכניסים לנעל? אלא כאן רמז שהאדם צריך לנעול את ההרגלים שלו. וכמו שאמרו ברמז על מאמר רבותינו (פסחים י"ב) ימכור האדם כל מה שיש לו ויקנה מנעלים לרגליו" ועל זה מברכים "שעשה לי על צרכי" והכוונה "מנעולים להרגליו" וזה שאמר הקב"ה וכבר הודיעו בסנה למשה רבינו "של נעליך מעל רגליך" - מנעוליך מעל הרגלך. ומדוע? "כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קודש הוא" וכאן מייד מהמקום הזה אתה כבר יכול להתעלות מעתה ממש אם הסרת את מנעולי ההרגלים, וגם רצה לרמוז להם שאמר "נעליכם ברגלכם" כי נע"ל ראשי תיבות ע'ושה נ'פלאות ל'בדו. והדבר האחרון שאמר להם "ומקלכם בידכם" - מק"ל ראשי תיבות מ'עולם ק'יוינו ל'ך.

בסוד מעלת ליל הסדר, ומצוות "והגדת לבנך".

על ידי סיפור יציאת מצריים כל מה שמבקשים מקבלים שנאמר "אנוכי ה' אלוקיך המעלך מארץ מצרים – הרחב פיך ואמלאהו" כי זה הזמן הכי מתאים לקבלת כל התפילות והמשאלות. חשוב לפרסם בעקר את דבריו של מורינו ורבינו הרב המקובל "בן ציון מוצפי שליט"א" שכתב בספרו "מרכבה לספר" על פי חשוב קבלי שימו לב ללשון שניאמר שם מדהים!! ואם יבוא האדם לחשבון כמה מצוות יוכל לקיים בספור יציאת מצרים בליל הסדר, יעלה בידו שיוכל לקיים כשמונה עשר אלה מצוות בכל שעה, שהרי בכל דקה יכול האדם להוציא מפיו כשלוש מאות מלים, ובכפל ששים הדקות בכל שעה עולה המנין 18,000, ובכפל ששים עשרה השעות שיש בלילה עולה המנין למעלה מ-200,000 מצוות שיכול האדם לקיים בלילה זה, אם ירצה. אכן לא יאמן הפלא ופלא הדבר הזה.

רבינו אור החיים הקדוש כתב כאן דבר נפלא ביותר כי על ידי קריאת ההגדה יזכה לבן זכר כדי להגיד לו את ההגדה ועל הפסוק הזה מגלה לנו רש"י בפירושו, שיש בן שאינו יודע לשאול מוטל עליך לפתוח לו לסייע בידו להסביר לו מה קשה ולפתוח לו את הדרך להצלחה ולהבנה. ולכן כל אדם צריך למדוד את היכולות של הילדים שלו לתת להם בטחון ולא לדרוש מהם דברים שהם לא

יכולים, ועל ידי זה הוא יצליח להוציא מהם את המקסימום ששייך. **ולכן קוראים בהגדה: כנגד ארבעה בנים דברה תורה**, כי כולם שייכים להגיע לליל הסדר הוא הערב הקדוש הזה הנפלא והנשגב של התעלות ואפילו הפחות שביותר יכול להגיע למימדי על, אם רק נדע איך להתקרב אליו ולהבין לליבו מצינו אצל משה רבנו כאשר קרא את שני בניו כתוב (שמות יח ג) "שם האחד גרשום... ושם האחד אליעזר" ושואל הרש"ר הירש זצ"ל מדוע אמר לבן השני ושם האחד הלא אליעזר הוא הבן השני וצריך לומר שם השני כמו בכל מקום שהתורה מונה, וכמו שמצינו בקרבן התמיד נאמר (שמות כט לט) "את הכבש אחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בן הערביים". ואומר הרב הירש ללמדנו כי **בנים אינם כבשים**. כל בן ובן הוא עולם בפני עצמו יחיד ומיוחד כאילו רק הוא לבדו נמצא, וכך יתן לכל בן ובן את כל התשומת לב וכך יזכה שיגדל. ועל פי דבריו נבין באמת מדוע קורא בעל ההגדה לארבעת הבנים לכל אחד חכם ואחד רשע וכו' ולא השני והשלישי כי את כל ארבעתם מחשיב אותם כאחד לבדו ואין עוד אחר כי כולם צריך לתת להם את ההרגשה שכל אחד מיוחד ורק הוא בלבד קיים והוא המעניין ביותר. ונראה בס"ד לכן גם המילה אח"ד גימטריא **אהבה**. כך לתת לכל אחד ואחד !!

ובזה ראיתי מספרים סיפור נפלא ואמיתי !

הסיפור מוכר אולי לרבים והוא התפרסם על ילד שחזר לביתו מבית הספר והביא לאימו מכתב מהמורה, האם קראה את המכתב והחלה להתייפח בבכי ואז קראה את המכתב בקול לבנה: בנכם גאון מדאי, בית ספר שלנו אין בו מורים שיכולים ללמד אותו אנא למדו אותו בעצמכם. שנים רבות לאחר כאשר מתה אמו הוא עבר על הארכיון המשפחתי ונתקל במכתב ההוא שקיבל מבית הספר, הוא פתח וקרא אותו, וזה מה שהיה כתוב: "**בנכם לצערנו הוא נכה שכלית אנחנו לא יכולים ללמדו בבית הספר ייחד עם כולם לכן אנחנו ממליצים ללמד אותו עצמאית בבית**" שמו של הילד ההוא היה לא פחות ולא יותר מאשר 'תומאס אדיסון' שהיה לאחד הגאונים של התקופה ההיא. הוא המציא המצאות רבות ששינו את פני העולם, בין ההמצאות המפורסמות שלו היתה המצאת ה'מנורה', ומהמצאתו התחילו להשתמש באור חשמל בלי נרות, אדיסון שקרא את המכתב בכה מספר שעות, לאחר מכן הוא כתב ביומנו האישי **תומאס אדיסון הוא נכה שכלית, בזכות אמו הגיבורה הוא נהיה לאחד הגאונים של זמנינו**.

אכן רואים שלמילים יש כח עצום ואדיר רק צריך לשים לב איך להשתמש בהם, ובוודאי אנחנו כיהודים שומרי תורה ומצוות **נדע לנצל את הכח שלנו** להשפיע על נפש הילדים והחברים להתעלות בתורה הקדושה ובשאר העניינים הרוחניים.

ונשאלת השאלה לכאורה מדוע ישנה האות ו' החיבור במילים "אחד חכם ואחד רשע" שלכאורה נראית כמיותרת, כי הנכון היה לכתוב: "אחד חכם אחד רשע אחד תם ואחד שאינו יודע לשאול? אלא הסביר כ"ק מרן אדמו"ר ממשיקולץ שליט"א תירוץ עמוק ונפלא מאד! דישנם שני סוגי אנשים, ישנו אדם 'חכם' שידוע כי כל הקורה אותו לטוב ולרע זהו מאת הקב"ה בלבד, והוא

המכווין את כל הדברים שקורה לאדם באשר הוא, ואילו. הוא עצמו רק השליח המקבל או עושה את הדברים. אך ישנו סוג של

אדם שני 'רשע', שהכל הוא תולה אך ורק בו, הוא המוצלח! הוא המוכשר! ולכל ההצלחות הוא אחראי, ואת הקב"ה הוא שם במדריגה שניה, כלומר, הוא אומר לעצמו: בזכותי הכל מצליח ובזכות כישרונותיי הברוכים הגעתי להישגים הללו. וכן גם הקב"ה עזר לי... וזה אשר רצה בעל ההגדה להדגיש לנו: שהמאמין אך ורק ב"אחד – בהקב"ה, הרי הוא חכם. אבל "ואחד" המאמין גם בכוחות עצמו, הרי הוא כאומר "ואחד – שנותן חשיבות גם לכוחות נוספים, הרי הוא רשע...! ומעין זה, גם נרמז בנאמר בהגדה: "שלא אחד בלבד עמד עלינו לכלותינו – " זה שלא די ברור לנו שרק 'אחד' – הקב"ה בלבד, הוא מנהיגנו, זוהי הסיבה שעומדים עלינו לכלותינו.

ועוד טעם חשבתי בס"ד על עיניי ארבעה הבנים והוא בהקדים מה שראיתי בהגדה "מבית הלוי" ביאור נחמד בשמו של הגאון רבי חיים מבריסק זצ"ל שהקשה כי המאמר הזה לכאורה צריך ביאור מה הקשר והשייכות מברוך שנתן תורה וכו' לכנגד ארבעת בנים? ותירץ הנה בחכמת העולם ספרי הלימוד של אותה החכמה מחולקים לדרגות לקטנים ומתחילים שיש בהם ראשית החכמה אשר נכתב בקלות כפי השגת הלומד, כשגומר ספר זה לומד בספר אחר קשה יותר וכן הלאה אבל אין על דבר כן בתורה הקדושה שהרי אותו החומש בעולם הילד המתחיל בלימוד חומש גם הענק בתורה מתעמק ועמל בו וכל אחד משיג באותו החומש לפי השגתו הוא וזהו מנפלאות התורה **כי כל יהודי יש לו אחיזה בתורה** כמו שרמזו במילה ישרא"ל ראשי תיבות י'ש ש'ישים ר'יבוא א'ותיות ל'תורה, וזה מה שאומרים "ברוך שנתן תורה לעמו ישראל כנגד ארבעה בנים דיברה תורה" – כל אחד לפי שכלו כך הוא זוכה בתורה. עכ"ל **ועל פי דברי הנפלאים יונעם לנו דבריו המתוקים של רבי נחמן מברסלב זיע"א בליקוטי מוהר"ן על הפסוק (שמות לב טז) "חרות על הלוחות" חרו"ת ראשי תיבות ח'כם ר'שע ת'ם ו'שאינו יודע, לאמר לך שכל ארבעת הבנים הללו שנרמזים במילה "חרות" הרי שהם על הלוחות כי לכולם יש שייכות ללוחות הברית שהיא התורה.**

טעמים נפלאים על שמות חזק הקדוש.

שמות החג כידוע הם: חג הפסח, חג המצות, חג האביב, וחג החירות. כתב בספר "לספר בציון" ששמות החג כנגד אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב ודוד המלך עליו השלום. חג המצות כנגד אברהם שאפה מצות למלאכים ואז היה בדיוק בחג הפסח חמץ וכמו שאמר "מהרי שלוש סאים קמח־סולת לוי ועשי עוגות". וגם אחד החניות שחנו בני ישראל במדבר כתוב בפרשת מסעי "ויחנו באלוש" ואמרו חז"ל "בזכות שאמר אברהם לוי ועשי עוגות". חג הפסח כנגד יצחק אבינו עליו השלום שהיה כקורבן לגבי המזבח וגם פסח על שם הקורבן שהקריבו אבותינו, וכידוע מזה אמצעית אומר הבן איש חי כנגד יצחק אבינו שאמר לקב"ה "פלגא עלי ופלגא עליך" ושמו יצחק

ובתהילים כתוב ישחק כך שהיתה לפני הזמן בזכות יצחק כי מהאות צ' עד ש' ההפרש מאה תשעים, נפחית מארבע מאות שנה נשאר רק רד"ו שנים. וגם חג הפסח הוא בחודש האביב, על שם יעקב אבינו עליו השלום צעיר האבות, כי אביב מורה על צעירות והתחדשות שלמד תורה בשנותיו הראשונות מלידתו ועד גיל 15 אצל אברהם אבינו. אבי"ב גימטריה 15, וגם אביב - רמז ליעקב אבינו כי אבי"ב אותיות אב- י"ב. שהיה אב לי"ב שבטים. ויעקב אבינו ירד למצרים יצא לגלות וסבל וסבל גדול והוא אכן סמל לכך ושמו יעקב - ראשי תיבות י'שראל ע'בדו ק'שה ב'מצרים.

חג החירות גם כנגד דוד המלך עליו השלום שלחם מלחמות השם והפחית את האויבים והקים את מלכות בית דוד מזרע יהודה נתן לעם ישראל חירותו בהכנת מקום המקדש ובניין ירושלים ואחריו שלמה בנו עליו שלום הכל שהוא השלים הכל וגם דוד עתיד להיות מלך המשיח כידוע שנאמר ועבדי דוד מלך עליהם לכן החג נקרא חירות כי אנחנו מצפים לגאולה שיהיה כבר מלך לישראל והוא רגל רביעית במרכבה העליונה כידוע החגים באים לתקן את חטא אדם הראשון שרבותינו נחלקו (ברכות מ' ומדרש רבה) מה היה העץ שאכל ממנו אדם הראשון ונרמזים במילים "את חג המצות תשמור"

את חג ראשי תיבות א'תרוג ת'אנה- ח'יטה ג'פן.

והרמז לתיקון חטא עץ הדעת אתרג הראשי תיבות א'ל ת'ביאני ר'גל ג'אוה. כנגד המצה שאסור שתתפח רמז למידת הענוה. תאנה- רמז למצוות הביכורים שמביאים בחג השבועות כי מתחילים בפסח לספור העומר ומסיימים בשבועות ומביאה הגמרא בפסחים שרבי יהודה בר אילעאי שכידוע מחוזק היין הארבע כוסות של פסח היה קושר את ראשו עד חג השבועות לרמז שמעתה נקשר בקשר אמיץ בעבודת השם ביינה של תורה כדברי הגמרא בתענית התורה נמשלה ליין ונאמר "הביאני אל בית היין ודגלו עלי אהבה" הם ימי ספירת העומר ודגל"ו בגימטריה 49 -אלו הימים עד החג ורבי יהודה קשר את ראשו עד אז כדי לחבר את ימי הפסח עד יום מתן תורה.

והנה בסוד טעם ארבעת הכוסות, יש כמה טעמים נפלאים!

ארבעה כוסות כנגד ארבעה גליות, הראשון זה הקידוש שעושים כנגד בבל דניאל חנניה משאל ועזריה שקידשו שם שמיים בבבל. השני כנגד מדאי קוראים עבדים היינו. אמרה אסתר שהיתה במדאי ואמרה "ואילו לעבדים ולשפחות נמכרנו החרשתי" כוס השלישי של ברכת המזון כנגד יון, כי היוונים רצו להשכיח התורה וברכת המזון מסמל שעם ישראל נזהרים אפילו עד כזית ועד כביצה מדקדקים, ההפך מהרצון להשכיח התורה מעתה הקיום חזק יותר. הכוס הרביעי- כנגד אדום, ובאמירת שפוך חמתך שאומרים כידוע זה ימשך עד ביאת המשיח כי עדיין אנחנו בגלות אדום הרשעה, ועוד טעם נפלא כותב השל"ה ארבעה כוסות כנגד ארבעת האמהות הקדושות. הכוס הראשון כנגד שרה אימנו שמקדשים עליו ואומרים אשר בחר בנו מכל עם ושרה ע"ה היתה מגיירת

את הנשים. הכוס השני כנגד רבקה שם קוראים על לבן הארמי צא ולמד מה ביקש...ורבקה יצאה ממנו את ההלל

והכוס השלישית כנגד רחל שיצא ממנה יוסף שזן את אחיו מברכים עליה ברכת המזון. הכוס ביצית כנגד לאה אמנו כי קוראים את ההלל וההודיה והיא הודתה להקדוש ברוך הוא כידוע וחשבת ברמז בסיעתא דשמיא לא"ה ראשי תיבות ל'קרא א'ת ה'הלל'.

מהלך נפלא בסוד תיקון הארבעת היסודות של האדם הזול מימי המבול ועד למצרים והכניסה לארץ.

ארבעה דורות היו כידוע שעשו הרע בעיני השם דור המבול, הפלגה, סדום ועמורה, וכנגד זה באו בגלגול לתקן דור המבול כנגד יסוד המים - כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, כנגד דור הפלגה שביקשו לבנות מגדל - עבודת הפרך בלבנים. כנגד יסוד העפר. סדום ועמורה שנשרפו זה כנגד האש. וכנגד הרוח - הוא הדיבור שלהם בכפירה באל כי האדם בדיבורו כידוע "רוח ממללא" והם תגלגלו פעם ראשונה בדור המבול ואחר כך בדור הפלגה ואחר כך באנשי סדום. ועל כן פרעה גזר עליהם להשליך ליאור דוגמת גזירה של דור המבול להשתעבד בחומר בלבנים. פרעה שיעבד את בני ישראל בעבודה המפרכת ומשברת את הגוף וכידוע האדם נברא והיה משעבדם בצורה נוראית וכידוע הארבע היסודות הם אש רוח מים עפר. ופרעה לא האמין בהשם וכמו שאמר מי השם אשר אשמע בקולו וכתוב (ישעיה ל' כ') "והיו ע'יניך ר' ואות א'ת מ'ורך" ראשי תיבות ארמ"ע שהם ארבעה היסודות שטבע (אש, רוח, מים, עפר) השם יתברך באדם ואכן גם נענשו ממידה כנגד מידה אש - במכת ברד כתוב "אש מתלקחת בתוך הברד" רוח - במכת הארבה כתוב " ורוח קדים נשא את הארבה"

רוח - מכת שחין נאמר פורח באויר. ומכת הדבר עיפש את האויר.

מים - מכת דם המים נהפכו לדם והצפרדע שעלו מן היאור.

עפר - מכת כינים בעפר הארץ. ובמכה שמתו כל הבכורות - היתה המכה לכל ארבעת היסודות שלהם. ובקריעת ים סוף גם מוצאים את ארבעת היסודות במידה כנגד מידה

אש - נאמר (שמות יד כה) " ויסר את אופן מרכבותיו וינהגו בכבדות " וכותב רש"י מכח עמוד האש נשרפו הגלגלים והמרכבות נגררות וכו'.

רוח - נאמר (שם כא) " ויולך השם את הים ברוח קדים עזה כל הלילה " וכותב רש"י הוא הרוח שהקדוש ברוך הוא נפרע בה מן הרשעים. וגם "נשפת ברוחך כיסמו ים

מים - המצרים טבעו בים שנאמר "ומבחר שלישיו טובעו בים סוף"

וכאמור "כיסמו ים"

עפר - בסוף שירת הים נאמר (טו יב) " תבלעמו ארץ " ועליהם שלא האמינו בהשם ובמשה נאמר (תהלים קמ"ז ו') מ'שפיל ר'שעים ע'די א'רץ - ראשי תיבות ארמ"ע.

ובני ישראל היוצאים ממצרים ונעשה להם נסים בזכות שנאמינו בהשם ובמשה ותמיד לעיניהם מה שכתוב והיו ע'יניך ר'ואות א'ת מ'ורך ראשי תיבות ארמ"ע ראו בישועותו יתברך על ידי ארבעת היסודות האלו .

אש - על ידי עמוד האש שהיה מאיר להם וכמו שנאמר (שמות יד כ) "ויאר את הלילה"

רוח - שירת הים שאמרו בפיהם והדיבור הוא רוח ממללא .

מים - שנאמר ובני ישראל הלכו בתוך הים ביבשה ידוע כמה נסים ונפלאות נעשה להם, וכמה דרשות נכתבו על כך.

עפר - שנאמר " ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים " והרבה נסים נעשו שם ביבשה . וגם אנחנו הביעור חמץ מסמל עבורנו גם כנגד ארבעת היסודות זכר ליציאת מצרים. וכמו שאמרו במשנה וכן נפסקה ההלכה (פסחים כ"א) ביעור חמץ בשריפה מפררו זורה לרוח או מטיל לים הרי אש רוח מים מארבעת היסודות ויסוד העפר - כשמבטל החמץ אומר ליבטיל וליהווי כעפרא דארעא. וגם מצינו בעשיית המצות וקריאת ההגדה כנגד ארמ"ע. אש - השריפה בתנור. רוח - זו המצה שעונים עליה דברים הרבה והמילים שמוציא בפיו כנגד הרוח . כי הדיבור רוח ממללא. מים - העיסה נילושת במים. עפר - החיטה צומחת באדמה ובאמירת מה נשתנה בארבעת הקושיות גם רומזות כנגד ארבע יסודות הבריאה - ארמ"ע .

לכן לא נקראים שאלות במה נשתנה אלא קושיות לפי שהאדם בנוי על ארבע יסודות המהוות לו קושי בעבודת השם . יסוד האש - גאוה מחלוקת וכעס. יסוד הרוח - דיבור מרובה רוח ממללא כידוע וגם לפעמים מדבר על חברו מקנא בו . יסוד המים - תאוות תענוגים טיולים והנאות עולם הזה מביאים את האדם לעצלות ועצבות בעבודת השם וכנגדם הקושיות אין אנו מטבילים רמז לתאוות המים קושיית אוכלים חמץ או מצה רמז שהיא יסוד האש קושיית אוכלים שאר ירקות רמז לשנאת חינם והיא כנגד יסוד הרוח כולנו מסובים כנגד יסוד העפר רמז לעצלות. ולכן כאשר האדם מבער את החמץ שבקירבו וקורא את ההגדה הרי שנעשה כאן מעשה גדול כי מקדש הוא את כל ארבעת יסודותיו - ארמ"ע. - ובסוף זכו בני ישראל ונכנסו לארץ הקודש אשר מובא בשם המקובל בעל ה "חסד לאברהם" כי ארבעת עריה הקדושים כנגד ארבעת היסודות. יסוד האש כנגד ירושלים עיה"ק

- כי שם עבודת הקורבנות ואש תמיד תוקד על המזבח יסוד הרוח - כנגד צפת עיה"ק מקום ידוע להשגת הרוחניות התורה וחכמת הנסתר. יסוד המים כנגד טבריה עיה"ק כי שם נמצאת בארה של מרים בים הכנרת אשר עליו השכינה שורה כדברי הזוה"ק. יסוד העפר - כנגד חברון עיה"ק כי במערת המכפלה שוכני עפר ישני חברון האבות הקדושים.

זומין או מצה לעתיד לבוא...!!

כְּאִשֶּׁר נִגְיַע הָאָדָם לְמַעַלָּה אַחֲרֵי חַיִּים אֲרָכִים, שָׁם יִשְׁאַלּוּ אוֹתוֹ "חֶמֶץ אוֹ מֶצֶה" ?!....הַפְּנִינָה: הָאֵם בִּימֵי חַיֵּיךָ *הַחֶמֶץ אוֹ מִיֶּצֶת" ?!*

וְרָאוּ כָּאֵן דְּכָר מְדָהִים !!

בסוד האותיות- שימו לב

הַמְּלִים לְחֶם חֶמֶץ מֶצֶה כְּשִׁשְׁמִים אוֹתָן אַחַת מִתַּחַת לַשְּׁנִיָּה מְרַכִּיבוֹת מְלַמְעָלָה לְמַטָּה אֶת אוֹתָן הַמְּלִים אֲפִשְׁרֵי לְקַרֵּא אוֹתָם לְרֻחַב וּלְאֲרֹךְ בְּדִיוֹק, וְגַם בְּאוֹתוֹ הַסֶּדֶר !!

ל ח מ

ח מ צ

מ צ ה

הַכֹּל מְכֻנֵּן מֵאֵת הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ וַיִּתְעַלָּה.

ידוע מהזוהר הקדוש שהמצה נקראת נהמא דמהימנותא - לחם האמונה, וגם קורא לה הזוהר בעוד מקום "נהמא דאסוותא" - לחם הרפואה. חשבתי אולי לומר מדוע כי שתי השמות הללו באים ללמדנו כי לאדם שאצלו המצה היא דמהימנותא אצלו בוודאי היא תהיה גם מצה דאסוותא כי בזכותה יוסרו מעליו כי מחלותיו ומכאוביו. כי לאדם המאמין כדאי היא שתרפא אותו לגמרי. ולא כמו אלו הטוענים מה יהיה עכשיו בשבוע הזה הרבה פחמימות וקלוריות והם מרגישים משל היה דיקטים בפיהם ... והם דוקרות בין השיניים בפה וחתיכות מצות בתוך השיניים וכו' טענות שונות ומשונות אבל לאדם המאמין רפואה היא לו. ולכן מי שלא זכה לחוש את האמונה והרפואה במצה הרי שיש לנו עוד כינוי ללחם "נהמא דכיסופא" וכידוע על צדיקים שלרוב חיבובם את המצה היו מנשקים אותה.

ומסופר שהגיע פעם מישוהו אל הגאון הרב חיים קנייבסקי זצ"ל ושאלתו בבקשתו שהוא סובל מבצקת נוראית שמפריע לו את האכילה והוא מתייסר בכך מה עושים ברכה מהצדיק. ענה לו רבי חיים אתה יודע עוד מעט פסח תמכור בייחד עם החמץ. את כל הבצקות שלך הבצק שאתה סובל ממנה תמכור לגוי ולא תדאג יותר רק תאכל המצה עם אמונה שהיא לחם הרפואה וכן עשה אותו יהודי והפלא הגדול הגיע הוא נפטר לגמרי ממחלת הבצקות שקיננו בגופו. פעם נשאל הרב על כך האם אחרי פסח שהחמץ חוזר אלינו האם גם המחלה חלילה? והשיב המחלה לא. אכן פה קדוש של רבי חיים תמיד היה משנה מציאות: ואכן כמו שפחתנו בעינייך "מצות תאכל במקום קדוש"

רמז נפלא לשולחן הסדר בתהילים

בתהילים (כו ו') "ארחץ בנקיון כפי ואסובבה את מזבחך ה' לשמיע בקול תודה ולספר כל נפלאותיך" כותב בספר "חיים לראש" - פלאגי. רמז לסימני הקערה הכל נרמז במילה **מזבחך** ראשי תיבות מ' צה. מ' רור ז' רוע ב' יצה ח' סה ח' זרת ח' רוסת כ' רפס.

וחשבתי לענ"ד על פי דברי קודשו. לפרש את כל הפסוק כך: "ארחץ בנקיון כפי" - מגיעים לליל הסדר בנקיון מחמץ כל שהוא ומתחילים בקדושה מקדש "ורחץ". **"ואסובבה"** - את מזבחך. רמז למנהג עדות מסוימות לסובב - את הקערה של הסימנים הנרמזים במילה **"מזבחך"** ומסובבה מעל ראשי המסובים, ומסיים הפסוק ואומר "לשמיע בקול תודה ולספר כל נפלאותיך" - רמז - **הוא הלילה הקדוש ליל הסדר** מודים להקב"ה ומספרים את כל נפלאותיו.

ובספר "מדרש הגדה" של הרב צמח הכהן מג'רבה כתב לכן מסובבים הקערה לרמזו כמו הסיבוב כך הפרנסה גלגל הוא שחוזר בעולם.

הסימנים מתחילים

"קדש ורחץ וכו'

הרבה צדיקים פירשו שלכן תקנו בפסח "קדש" לפני "ורחץ", כי בלילה הזה יכול האדם להתקדש לפני שהוריד ורחץ מעליו את תחלואי עוונותיו. ובלילה זה עולה כל אחד במעלות הקדושה שלא בהדרגה גם אם האדם אינו ראוי. כמו שעשה הקב"ה לבני ישראל שהוציאם ממ"ט שערי טומאה ונתן להם מדריגות קדושה בדילוג ובקפיצה. ומחמת כן סידר בעל ההגדה בסימנים "קדש" לפני "ורחץ", שסדרי לילה זה אינם כסדר הרגיל בכל ימות השנה אלא אפשר להתקדש אפילו לפני שרחץ מעוונותיו...

וכדברי הרה"ק רבי ברוך ממזבז' זיע"א בכוונת הפסוק "ופסח ה' על הפתח" הכוונה של פיתחו לי פתח כחודו של מחט כי משמים נותנים לכל יהודי אתערותא דלעילא אפילו שמעצמו לא פעל מאומה. ה' יתברך בחסדו הגדול עימנו מדלג אפילו על פיתחו לי אתם את הפתח. וראיתי עוד טעם נפלא מדוע קדש לפני רחץ בהיות והלילה הקדוש הזה כולם כמלאכים ומה גם יש שלובשים את הקיטל הלבן כמו מלאכי מעלה ואצל המלאכים נאמר בתפילה "וכלם פותחים את פיהם בקדושה ובטהרה" - ולכן הקדימו קדש לפני רחץ המסמל על טהרה.

ופירוש יקר מובא גם על המילים כרפס יחץ. כרפ"ס ראשי תיבות כלל ראשון פה סגור. ואם חייב לדבר אז "יחץ" יחצה את דיבורו ימעט בו. ושמעתי דבר נפלא הלא כידוע שהכרפס פוטר את המרור. ללמדנו אם האדם על כל מה שעובר איתו הוא תמיד אצלו כ'לל ר'אשון פ'ה ס'גור. יידע לו שהוא פטר מעליו ומעל משפחתו לא עלינו את המרור. כי מי יודע איזה צרות ומרירות נגזר עליו והוא פוטר את המרור מעליו. וגם מרור בגימטריה מות. אפילו אם נגזר עליו מוות על ידי שחוסם את פיו מבטל אותו ממנו והגם אם נגזרו עליו חלילה כל מיני מיתות ומשונות לא עלינו. כי **כח השתיקה הפלא ופלא !**

וגם מרור סגולתו להציל את האדם מ - מרו"ר ראשי תיבות: מ'חשבות ר'עות ו'הרהורים ר'עים. ורצוי לכווין את זה כשאוכל את המרור.

וידוע מה שרמזו במילה כרפ"ס - ס' - פרך. על שישים ריבוא שעבדו בפרך ושמעתי מהרב "שלמה לוינשטיין" שגם הפורקן של בני ישראל נרמז במילה חרוסת המתוקה לחיך. חרוס"ת אותיות ס' - חרות. דהיינו השישים ריבוא שיצאו לחרות. ורמז לכרפס מהתורה אמר הגאון רבי "יוסף חיים זוננפלד" זצ"ל כתוב (שמות יד, כג) "וירדפו מצרים ויבואו אחריהם כל סוס פרעה רכבו ופרשיו לתוך היום" כל סוס רכבו פרעה ר"ת כרפ"ס, ומי הים המלוחים רמז לטיבולו במי מלח.

ובדרך ההלצה אומרים דבר יפה שבוודאי ייעלה חיוך

"קדש ורחץ כרפס יחץ.."

קדש אחרי שמקדש האדם את האשה וב"ה התחתנו... מעתה "ורחץ" (לשון זכר) שוטף כלים במטבח .. ויישמר שלא יאמר לה עד מתי ??

אלא יהיה **כרפ"ס** - כ'לל ר'אשון פ'ה ס'גור.. ואם ידבר והיא תענה לו וכו וכו..

יהיה בר מינן **יחץ** - כל אחד בסוף ילך לדרכו ...

איך אמר פעם משהו ששמע את חבריו בעבודה אומר בטלפון לאשתו תכיני את הדוד מים החמים אני תכף מגיע הביתה, שאל אותו ידידו אשריך שאתה כזה נגיד ומצווה בבית מה לעשות עבורך ממש יש לך אשת חיל !!

ענה לו - וכי אתה חושב שאני אשטוף כלים במים קרים? 😊

"הא לוזמא עניא די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים"

הרבה פירושנים נאמרו על הפיסקה הזאת ונראה בס"ד לרמוז את זה על עסק התורה הנקראת לחם כידוע כמו שנאמר לכו לחמו בלחמי הרוצה לזכות ללחמא של תורה צריך לדעת שבתחילה "הא לחמא עניא" ילמד אפילו מתוך צער ומעוני כי בסוף יקיימיה מעושר כמו שאמרו חז"ל וכידוע מה שנאמר "כך היא דרכה של תורה פת במלח תאכל" אפילו שירגיש שמאכלו כמו העניים ואוכל לחמא עניא יידע לו "די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים" כי גם הם היה להם קושי בתוך קושי בארץ מצרים והיו במיצר וקושי מן המצר קראתי יה ולא עזבו את התורה הלכו בדרכיה והגו בה. ואם תשאל למי התורה ראוייה אולי רק לאנשים כמותם דור דעה ועל זה משיב "כל דכפין ייתיה ויאכל כל דצריך ייתי ויפסח" - התורה מונחת בקרן זוית וכל הרעב אליה והמעוניין יבא ויעסוק בה. ומסיים ואומר "השתא הכא עבדי בשנה הבאה בארעא דישראל בני חורין" כלומר עכשיו הוא מרגיש קושי אבל בסופו של דבר יזכה לבחינת לימוד התורה של ארץ ישראל שכידוע מאמרם ז"ל אין תורה כתורת ארץ ישראל ואווירה דארץ ישראל מחכים. ויזכה להיות בני חורין שאין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה

צא ולמד מה ביקש לבן הארמי לעשות ליעקב אבינו שנאמר ארמי אובד אבי הלשון "צא ולמד" צריך ביאור שלא מצינו כזה בשום מקום ומובא בספרים הקדושים מי שרוצה ללמוד חייב לקיים "צא ולמד" לצאת ממקומך וממקום ביתך ובכלל מהשיגרה היום יומית ולהתעלות מעל עצמו. אחרת אם יישאר בביתו הרבה מניעים ומפריעים יהיו לו בעבודת השם ובקנייני התורה.

וחשבתי בס"ד כי אם יישאר האדם בשיגרתו הרגילה וללמוד בבית אומר בהמשך "מה ביקש לבן הארמי..". כי הרבה בטלים יביא לו היצר הרע הוא אותו לבן הארמי שמלבין ומייפה לו את חיי הבטלה והדברים בטלים וגם הארמי אותיות רמאי כי מרמה אותו ומנעים עבורו את חיי העולם הזה. לבן הארמי נקרא "ארמי אובד אבי וביקש לעקור את הכל" לבן רצה שנאבד את ההרגשה שיש לנו אבי שאנחנו בנים של מקום וזה ביקש לבן לעקור את הכל כי הרגע שלוקחים יהודי את ההרגשה שאתה בן מלך אז אפשר לעקור ממנו את הכל. ולכן צריך לשנן לעצמנו שאנחנו בן של מלך וזה שאמר דוד המלך בתהילים שהוא בעצמו הרגיש לך כמה שהוא בן מלך לכן הבליג ולא חשש לכל ההשמצות והרדיפות ובכך הוא שרד ואמר את המילים האלו (תהילים פרק ב') "אמר אליי בני אתה אני היום ילדיתך שאל ממני ואתנה" ויש שמבארים וכי נולדת היום? הלא מאז ומתמיד זנתי ופרנסתי אותך כי אתה בני בן של מלך להכין לא פלא תמיד" שאל ממני ואתנה" ועל כך מביא בספר תולדות

יעקב יוסף בשם מורו ורבו הבעל שם טוב הקדוש כתוב במשלי (ג.יא) "מוסר השם בני אל תמאס". והפשט לכאורה ששלמה אומר לא לשנוא את המוסר וללמוד מוסר כידוע לוקח זמן רב עד שאדם מרגיש שמתעורר אצלו נקודת אמת ובמיוחד שרבנים ומשגיחים בישיבות ומגידי מיישרים יש מהם שהמוסר הולך ומתמשך כמה שעות אז אם כביכול הקדוש ברוך הוא בכבודו ועצמו ימסור שיחת מוסר לכלל ישראל כמה זמן הוא צריך לדבר לכאורה בשביל בורא עולם מספיק מילה אחת די והותר וכשהוא ימסור שיחת מוסר איזה מילה הוא יגיד ובזה יזעזע העולם אומר הבעל שם טוב הקדוש: מוסר השם "בני" אל תמאס. שיחת הריבוננו של עולם אלינו עם מילה אחת בלבד שהיא: **בני**. וזה כל השיחה, הקדוש ברוך הוא לא צריך להגיד יותר מזה. עכשיו תיקח את המילה הזאת איתך לחיי היום יום שלך וכל פעולה שאתה עושה תחשוב האם הוא מסתדר עם המילה בני אם הבני לא מסתדר עם מה שאתה עושה אז אל תעשה לא בגלל שזה אסור לא בגלל שזה לא הולם לבן של מלך. **"בני" זו השמחה הכי נוקבת שהקדוש ברוך הוא ימסור לנו.**

זכר למקדש כהלל...

כן עשה הלל בזמן שבית המקדש היה קיים, היה כורך פסח מצה ומרור ואוכל ביחד, לקיים מה שנאמר על מצות ומרורים יאכלוהו...

וצריך להבין שאלה גדולה נשאלת, מפני מה מובא דווקא הפסוק הזה, הנאמר בפסח שני (במדבר ט.יא). ולא פסוק מפסח ראשון (שמות יב.ח.).

שבו אנו עוסקים בפסח הראשון? (ראה את השינוי בן הפסוקים)

על זה ענה הרה"ק רבי שלום מבעלזא זי"עא - משום שלצפות שנה תמימה, עד לפסח ראשון הבא, זהו מועד רחוק מאוד בשבילנו. רוצים היינו, שהגאולה תבוא ככל המוקדם יותר, כדי "לקיים מה שנאמר", שנוכל לקיים את המצוה "על מצות ומרורים יאכלוהו" של פסח שני, שהוא חל בעוד חודש בלבד... ולהרחיב בהסבר לדבריו לענ"ד הלא הלל היה כידוע מכמה מקומות בש"ס "איש הסבלנות ושר במידת הענוה" כדרכו בקודש אחז צדיק דרכו שלא נתייאש אם לא הגיע הזמן יש לפנינו את פסח שני גם כן אולי בו נזכה

והלל תמיד היתה דרכו הקדושה גם אם סובלים צריך לדעת לכרוך את המרור והחרוסת בייחד עם המצה כי גם המרור יוצא ממנו בסוף מתוק ורואים בעליל את הר"ת מצה - מ'כל צ'רה ה'צילני. ולכן הלל כך הנהיג אצל בני ביתו לקבל הכל בשמחה ולא התלוננו לעולם וכמובא בגמרא ששמע קול צווחה בעיר ואמר "מובטחני שאין זה מבני בתי" - כי לימדם לקבל הכל בשמחה גם אם נראה שיש צער וכנ"ל. לכן הלל מנחמנו שלא נדאג ונישבר חלילה אם לא הגיע הזמן ולכן חשבתי ה"ל

ר"ת ה'רופא ל'שבורי ל'ב. כי תמיד היתה מידתו של הלל לקרב ולעודד ולהקל מעלינו חומרות ושמעתי כי הל"ל גם ראשי תיבות ה'נח ל'הם ל'ישראל והוא תמיד מדבר אלינו להרגיענו במידת הסבלנות ונמתין לפסח שני שנזכה עד אז לביאת הגואל, **ואפשר לחתום ולומר** "זכר למקדש כהלל" הרוצה להתקדש כמו כן מי שזוכר במחשבתו תמיד עיניין ההתקדשות. אז אין לך דבר המועיל ומביא להתעוררות קודש ולזכות לכך על ידי "כהלל" כי במידת הענווה והנוהג כהלל כמו שהוסבר למעלה כי יידע שהכל ממנו יתברך בוודאי יזכה כי תשרה עליו קדושה עילאית.

"שלא אחד בלבד עמד עלינו לכלותינו"

זה שלא די ברור לנו שרק 'אחד' - הקב"ה בלבד, הוא מנהיגנו, זוהי הסיבה שעומדים עלינו לכלותינו

ועוד פירוש "שלא אחד בלבד עמד עלינו לכלותינו" - הדבר היחידי שעמד עלינו לכלותינו זה "שלא אחד בלבד" - שלא היינו באחדות בלבד. זה הדבר הכי קשה מכולם והוא בלבד מה שעמד עלינו לכלותינו.

הלל נרצה – במעלת אמירת ההלל

דבר נפלא רמוז בדברי רבותינו במשנה פסחים (דף ק"ט) עד היכן אומרים הלל!? בית שמאי אומרים עד אם הבנים שמחה. ובית הלל אומרים עד "חלמיש למעינו מים". לרמוז לנו כי עיקר אמירת ההלל היא לתת שבח והודיה להשם יתברך על רוב טובו וחסדיו ולהשריש בלב בניו ובני ביתו אמונת אומן שירגישו כאילו הם יצאו ממצרים ולא לומר ההלל בשפה בלבד ליבו בל עימו אלא צריך לאומרו ברגשי שלהבת קודש ולחשוב כאילו ברגע זה הוא יצא ממצרים וכאשר הבן רואה את אביו איך הוא מתלהב ברגשי אש הרי גם הוא מתעורר מתחזק באמונתו בהשם ולא ישכחנו עולמית וזהו שרמזו לנו "עד היכן אומרים הלל"? כלומר **באיזה אופן מחוייב לאומרו?**

בית שמאי אומרים עד "אם הבנים שמחה". שישמחו גם הם והבנים הסמוכים על שולחנו ומגודל השמחה שזכו להיות עבדי השם גם אם יודו וישבחו לשמו יתברך. ובית הלל אומרים אין די בזה שהתלהבו כעת רק בני ביתו שחינכם לעבודת השם. **אלא צריך לומר בהתלהבות יתירה שאפילו "חלמיש" מי שליבו כמו לב האבן ולא בינת אדם** לו גם הוא התעורר ברגשי אש שלהבת יה ויגיע לבחינת "למעיינו מים" שיימס ליבו כמים וישפכנו כמים להשם יתברך שהשיגה את גדלות הבורא ברוב טובו לבית ישראל.

ובזכות החג הקדוש הזה יזכו עם ישראל לשפע פרנסה וכלכלה מאיתו יתברך וכידוע **פסח** מרמז לשלושת השמות המסוגלים לפרנסה **פא"י סא"ל חת"ך** . ויש עוד שם ידוע ומפורסם לרוב בתפילות ובסידורים והוא "דיקרנוסא" ורמז אדיר לדבר גילה הרב הגדול אשר כל רז לא אניס ליה מרא דכוליה תלמודא רבינו ראובן מרגליות זצ"ל בספריו הבהירים "ניצוצי אור" על פסחים ובספרו "מרגלית הים" על סנהדרין, מובא בגמרא (פסחים קי"א) על השר הממונה על הפרנסה נאמר שם "איסרא דמזוני ניקוד שמיה" רש"י כותב השם הממונה על הפרנסה ניקוד שמיה.

ושימו לב דבר פלא אדיר ונורא: השם הקדוש "דיקרנוסא" היוצא מפסוק וכו'...אם ניקח המילה "איסרא" והמילה "ניקוד" ונחברם נקבל המילה - "**דיקרנוסא**" והוא ממש פלא שחז"ל רומזים לנו את השם הקדוש בגמרא ודפח"ח.

ויהי רצון שנזכה לביאת המשיח ולבניין בית המקדש ולאכל מן הזבחים ומן הפסחים. ותזכו לשנים רבות נעימות וטובות אכ"ר.

זוג כשר ושמוז לכל בית ישראל.

לתגובות והארות: w0542146066@gmail.com